

Květen

Druhý den odpoledne šla Anna na hřbitov, dala Matoušovi na hrob čerstvé květiny a zalila skotskou růží. Zdržela se tam až do večera, protože jí dělalo dobře ticho a klid tohoto místa, kde se ozývalo jen přátelské šumění topolů a trávy, rostoucí mezi hroby. Na cestu domů se vydala až za soumraku. Když procházela kolem Zářivé hladiny, Avonlea se před ní rozprostíralo ve snovém světle „jako přístav, kde vládne odvěký klid“. Vzduch byl svěží a voněl sladkými květy jetele. Tu a tam mezi stromy problesklo světélko. V dálce leželo moře zahalené do nachového oparu a bez ustání ševalilo v rytmu příboje. Západní obloha zářila všemi barvami duhy, které se matně odrazilily na hladině rybníka. Celá ta krása jako by mluvila k Anninu srdci a Anna jí vděčně otevřela dokořán celou svou duši.

„Ty starý dobrý světe...“ šeptala si jen tak pro sebe. „Jsi tak krásný a já jsem tak šťastná, že tu jsi a že tu jsem já.“

V polovině cesty potkala vysokého mladíka. Vyšel z vrat Blytheova statku. Byl to Gilbert. Pískal si, ale když spatřil Annu, melodie mu zamrzla na rtech. Zvedl zdvořile čepici a byl by tiše přešel, kdyby se Anna nezastavila a nepodávala mu ruku.

